

Børn i kirken – børnenes kirke

af Berit Weigand Berg, udviklingskonsulent i Kirkefondet

Et klassisk sommerpostkort lyder: "Her går det godt, send flere penge." Det er lidt den tanke, man får, når man ser på, hvordan det står til med børn i kirken. En del af de klassiske børneaktiviteter findes i mindre omfang i dag (søndagsskole, juletræsfest, legestuer og familiegudstjenester), men andre er kommet i stedet for (minikonfirmandundervisning, julegudstjenester for børn, babysalmesang og spaghettigudstjenester). Dertil kommer, at mange sogne har et virkeligt fint samarbejde med skolen igennem skole/kirke-samarbejdet, ad hoc-ting, der opstår, fordi der er en god relation mellem kirken og skolen, og traditioner som fx juleafslutning. Når vi ser på, hvor mange timer der er børn i kirken i løbet af en uge, og hvor mange børn der deltager, så er svaret: Her går det godt.

De voksne i børnearbejdet har dog ændret sig. Før var både leder og hjælpere frivillige. I dag er det ansatte, der står for det meste af arbejdet, og når der opstår nye idéer fx om et tumlingekor, sender man ofte en ansøgning til provstiet: Send flere penge.

Det varierer naturligvis en hel del fra sogn til sogn, men hvis vi ser overordnet på det, har vi som kirke en god evne til at skabe gudstjenester og undervisningstilbud til vores børn, og når en

aktivitet ikke længere fungerer helt så godt, opstår der som regel en anden. Der, hvor vi som kirker kunne overveje at øge indsatsen, er på børnediakonien.

Der er nogle interessante tiltag i gang, hvor omsorgen for børnene er i centrum. Udfordringen ved disse tiltag er bl.a., at de ikke er lette at kopiere. Børnediakoni kræver, at vi har styr på samværsregler, børneattester og regler om persondata. Det kan vi lære. Men børnediakoni er også nødt til at være lokalt forankret. Det kræver, at vi kender det behov, der er i området. Det kræver, at vi forstår, hvordan vi undgår at blive en kontrollerende magt, frem for at træde ind som en medvandrer. Og det kræver, at vi har blik for, hvad andre i lokalområdet allerede har gang i, for at se, om vi kan støtte dem i deres arbejde i stedet for at forsøge at gøre det samme.

Et andet område, som vi kunne være nysgerrige på, er hvordan vi er kirke med børn. Mange børn har en høj grad af empati, retfærdighedssans og forståelse for, hvem der trænger til hjælp. De har også ofte glimrende bud på, hvad der burde gøres. Et spørgsmål til morgendagens kirke kunne derfor være: Hvordan skifter vi fokus fra, hvordan vi får børnene til at engagere sig i kirke til hvordan vi som kirke kan engagere os i det, som børnene er optaget af.

Vi sætter fokus på temaet "børn" hvilket er et stort og uudtømmeligt emne, og vi har måttet udvælge nogle vinkler. En af dem er selvfølgelig den kirkelige. Hvad tænker man om børn i kirken? Og ser det anderledes ud, hvis man spørger rundt omkring i andre protestantiske kirker i verden? Vi har skribenter enten fra – eller med særlig viden om – kirkelivet i hhv. Danmark, Norge, USA og Tanzania. Som det fremgår, er det bestemt ikke ens, hvordan børns rolle i kirken forstås.